

— Ge zoudt zeggen dat ge nen kou vast hebt, zei nonkel Fideel.

En omdat ze over dat hoesten spraken, moest Buken weer hoesten; en omdat hij niet wou uitscheiden, ging hij buiten.

Tante Net deed teeken met haren duim naar de deur en vroeg aan nonkel Baptist of hij dat nóg had gekregen in den laatsten tijd.

Niet dat ik weet, zei nonkel. Hij had in elk geval nooit meer iets gehoord 's nachts. En ik zou het moeten hooren hebben, zei nonkel Baptist, want ik slaap geen drie uren meer per nacht.

Ze begonnen er allemaal nog eens over te dubben: hoe Buken dat toch mocht gekregen hebben.

— En hebt ge daar te voren nooit iets van gemerkt? vroeg Fideel.

— Nooit of jamais, zei Baptist.

Ze zaten allemaal met hunne handen tusschen hun knieën en keken naar den vloer. 't Is vreemd wat een mensch soms krijgen kan.

— Maar, zei tante Net daarop, als hij niks in zijn handen had, dan zoo'n dunne wis, dan was dat toch zoo erg niet; en dan kon hij toch niets kwaads in zijn hoofd gehad hebben.

Maar dat vond Fideel nu waarachtig te stom: wat weet een mensch die in zijnen slaap wandelt, wat hij in zijn handen heeft....

* * *

Drie maand daarna zat heel de familie weer bijeen. Ze zaten aan tafel en ze hadden weer allemaal hun beste kostum aan, want ze hadden dien voormiddag Buken begraven. Een droge hoest en daarop een kou; en toen was het direkt gedaan.

Ik geloof, zei nonkel Fideel, dat hij dat moet gekregen hebben, dien keer dat hij met dat stoksken in uw kamer is gekomen, Baptist; maar Door was van meening dat hij het al vroeger had zitten. Want hoe kunt ge anders uitleggen dat een gezonde jongen zoo ineens opstaat in zijnen slaap en een wis gaat afsnijden en daarmee in de kamer van zijn nonkel en zijn tante komt.... En dat dacht nonkel Baptist ook. Hij was zelfs van meening dat het al jaren in Buken's lijf had zitten broeien; van dien keer, toen Buken met nen schoen boven zijn hoofd had gestaan. Maar Miel van Tekkens, die, met de drie andere muzikanten die Buken's kist hadden gedragen, mee aan tafel zat was de eenige, die er 't fijne van wist. Want daags voor Buken's dood was Miel nog bij hem geweest en toen, terwijl nonkel een beetje jap was gaan koopen voor den hoest, had Buken hem nog gauw alles verteld, en hij had hem een briefken in zijn handen gestopt en hem gezegd: Zie Miel, ge moet dat nog eens goed onderzoeken en als er ooit iets van dat geld terecht komt, is 't voor u. Dat is mijn testament! En dat testament zat hier in Miel zijnen binnenzak; maar Miel zei niets.